

Lars Norén, *Diari íntim d'un autor*, 2008

**(Traducció: TNC. Publicat en francès: *Journal intime d'un auteur*.
Paris: L'Arche, 2009)**

Han desmantellat una gran xarxa alemanya de pedòfils. Els americans no saben si Saddam és mort o viu, o totes dues coses alhora. Ha plogut tot el dia a Estocolm. Ulrika és a Mèxic City en aquest moment. Demà, assistirà a l'estrena de *Dimonis*. Corinna i Ulrika van trobar totes dues que la parella del Royal Court actuava com en una tragèdia grega, però que el fill era excel·lent. No sé com va anar. Jo no tinc cap vincle amb el teatre anglès, excepte Pinter. Però Pinter és el nucli d'Anglaterra. S'impregna de Kafka. És la gran ombra del pare. És la potència de la cambra a porta tancada. Són els solitaris d'aquesta cambra a porta tancada on algú truca i els condueix a un extermini visible o invisible. És l'ordre. És evitar la comunicació, el despullament i la feblesa. Tots dos han creat un nou llenguatge, compost totalment pel llenguatge que els envoltava, però deformat, desarranjat fins a l'al·lucinació. En aquesta cambra a porta tancada hi reposa la humitat del malson. Avui he treballat l'última escena. [...] Ara m'agradaria que s'hagués acabat. Tinc la impressió de voler morir. Visc la vida dels altres, la dels actors i la dels personatges. Em torno a sentir nu i sense protecció. Vull tornar a casa i escriure. Em pregunto com m'he de comportar per deixar tot això. Per fer el que jo tinc ganes de fer, sense caure en un amor propi brutal. [...]

Vull que els meus personatges tinguin el dret de preservar el seu enigma, el misteri, l'anonimat. No vull que sàpiguen qui són. Quan els anònims signen amb el seu nom, posen esperança sobre el paper. Només vull saber què fan. No qui són. Ni per què. De tota manera, és intangible. Surten de l'obra tan anònims com hi han entrat. És per aquesta raó que les figures de Giacometti són tan poderoses i implacables, no expressen res sobre qui són ni per què són allà. Després d'haver-les vist, no deixo de pensar-hi. Sempre hi torno. És on vull anar. Encara és lluny? No expliquis res. No. [...]

La vida no és un somni. De vegades hem situat la mirada de Déu en nosaltres mateixos. Ell veu quan ens portem malament envers nosaltres mateixos o envers els altres. Com una mare, no pot intervenir per ajudar-nos. No pot canviar res. És l'únic recordatori que tenim de la nostra responsabilitat. El món és molt més bonic quan no ha estat creat per Déu. [...]

[L'actor i professor de teatre] Keve Hjelm ha mort. No m'agradava. Per a mi, no era ni un déu ni un actor interessant. Va fer malbé tantes generacions d'actors. Era totalment vanitós i narcisista a l'escenari, i tenia una profunda manca de sensualitat. Se me'n fot el que pensin els altres. És clar que era bon actor, però robava tot l'aire i tota l'energia dels seus companys. Era com un enorme vagó de mercaderies que avançava al seu ritme, sense resistència i sempre independentment d'allò que passava al seu voltant. Es posava al centre de cada representació i interpretació. No vaig veure mai que baixés a una font pura i clara on un es pogués sentir vulnerable, impotent i desemparat. Ell donava voltes al voltant de la seva interpretació i absorbia tota la concentració. [...] El que més dominava era la distància, perquè s'hi podia amagar al darrere. Assassinava tots els altres actors a l'escenari. [...]